

Дон Ф. Дрегър

КЛАСИЧЕСКО БУДО

София, 2012

Преводът е направен по изданието:
DONN F. DRAEGER
CLASSICAL BUDO
THE MARTIAL ARTS AND WAYS OF JAPAN

WEATHERHILL
AN IMPRINT OF SHAMBHALA PUBLICATIONS, INC.
FIRST EDITION 1997
FOURTH PRINTING 2007

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Weatherhill, 2007

© Вера Иванова, превод, 2012

© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-091-6

КЛАСИЧЕСКО БУДО

Превод от английски
Вера Иванова

Езиков консултант
Братислав Иванов

ДОН ДРЕГЪР

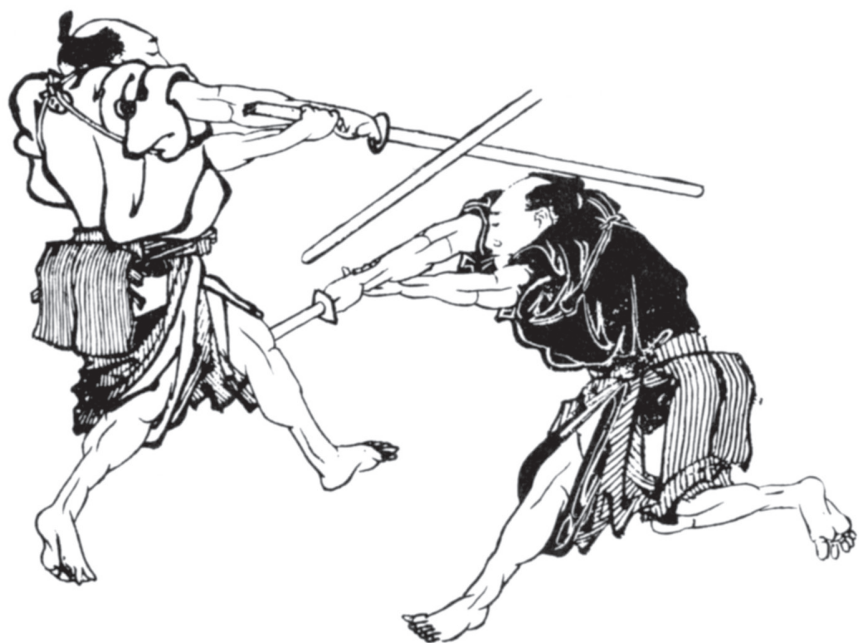

Водещ редактор
Христо Хинков

- № 1. Дон Дрегър. *Класическо буджуцу*
№ 2. Дон Дрегър. *Класическо будо*

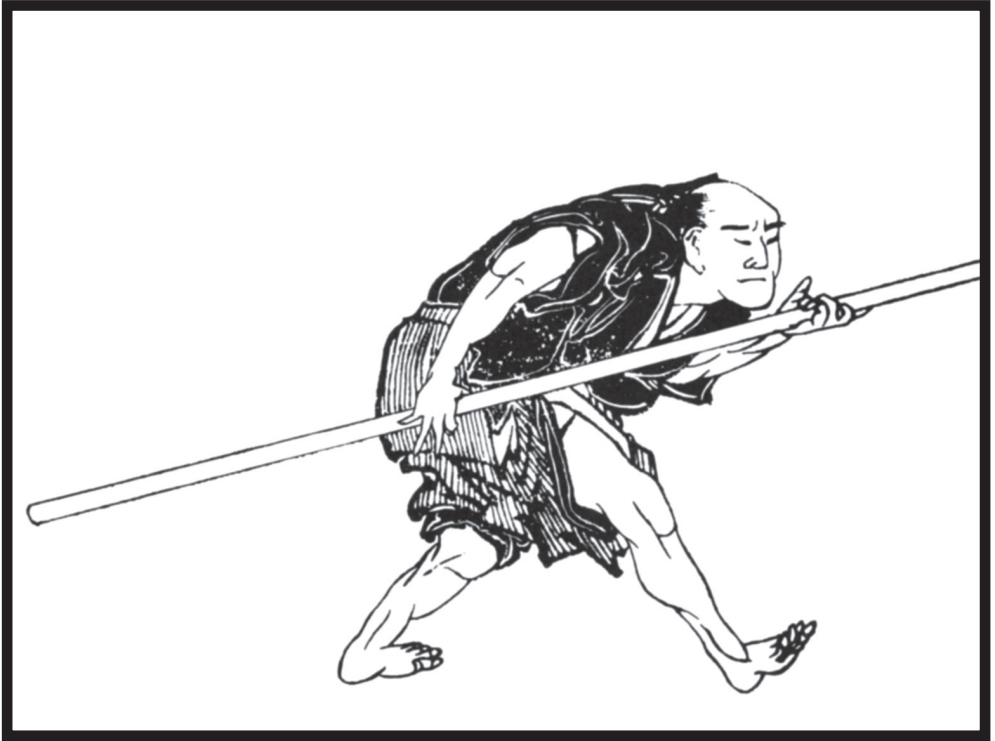
Съдържание

Благодарности	7
Първа глава	
Историческата обстановка	11
Втора глава	
Концепцията	25
Трета глава	
Обосновката	37
Четвърта глава	
Методът	50
Пета глава	
Формирането на будо системите	80
Шеста глава	
Класически системи с оръжия	84
Седма глава	
Класически „невъоръжени“ системи.	
От джуджуцу към джудо	128
Осма глава	
Класическите будо днес	148

Благодарности

Толкова много хора допринесоха значително за тази поредица, че изброяването на имената им би било непосилна задача. Въпреки това бих искал да изкажа искрената си благодарност към всички ръководители и членове на класическите рю, които са описани или споменати в тази книга. Особено много ми помогнаха Каминода Цунемори, Касегай Такаши, Отаке Рисуке, Оцубо Шигео, Шиокава Терунари, Тераучи Кендзо, Вататани Кийоши, консултантите по превода Кудо Ичиро и Такеда Хидео, както и Кобаяши Ичиро и фотографският му екип. Задължен съм и на д-р Бенджамин А. Фусаро и д-р Джон В. Хенсън-Лоу за полезните идеи, които дадоха при подготвянето на този труд.

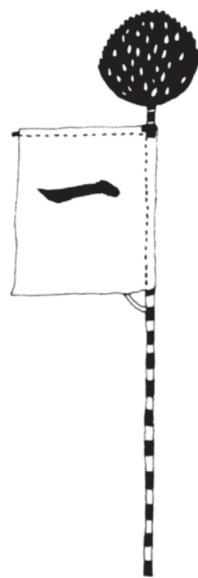
Класическо будо

Първа глава

Историческата обстановка

*Сломи желязната ръка
главата на тирана
и вместо него
тя тиранин стана.*

Хората от Запада искрено се изненадват, когато разберат, че японските бойни дисциплини се определят като „изкуство“ в смисъл, че взети заедно представляват една от „лишените от форма прояви“ на японската душа, т.е. прояви на „духа“. Този аспект от бойните дисциплини не е лесно доловим за незапознатия с японската култура човек, освен ако не се задоволи да гледа на тях просто като на талантливи изпълнения, съставляващи „изкуство“ от чисто физически характер. Дори по-голяма изненада очаква западния човек, когато научи за „изкуството без изкуство“, което далеч надхвърля простите физически умения и може да бъде демонстрирано от великите майстори на бойни дисциплини.

Каква е връзката, ако изобщо има такава, между бойните дисциплини и японските естетически принципи *саби* (простота и изящност) и *ваби* (простота и естественост) в комбинация с прагматична непринуденост и особеното психическо качество *кан* (интуиция), които биха квалифицирали бойните дисциплини поне като дисциплини, „подпомагащи изкуството“, ако не като японски форми на изкуство сами по себе си? Този важен въпрос все още няма отговор, а множеството предубеждения и закостенелите възгледи за връзката между *буджуцу* (класически бойни изкуства

*Въоръжаващ
се самурай*

за самозащита) и *будо* (класически бойни методи за самоусъвършенстване) не дават възможност за истинско проумяване на тези дисциплини. В тази книга се опитам да покажа класическите *будо* в техния истински облик – подход, който е по-скоро емпиричен и умерен в сравнение с обичайната възвеличена и идеалистична представа, породена от безсъдържателни схващания.

Умишлено съм избегнал популярния журналистически подход, който твърде често се използва при класическите *будо*. Внимавал съм също така да не създам онзи вид безформена смесица от факти и мнения, която така лесно може да доминира над това, което трябва да бъде специализирана дискусия. Постарах се да представя на читателя класическите *будо* в чистата им форма, за чието съществуване западният свят почти не подозира. Тогава той ще може по-лесно да види класическите дисциплини в светлината на истинския им дух и цел – като изпитание на интелекта и моралната смелост, като отчетливо различни от по-късно развилите се псевдобойни, спортно ориентирани модерни *будо* като кендо, джудо, карате-до и айкидо. Последните форми ще бъдат разгледани в друга книга.

Класическите бойни дисциплини могат най-добре да бъдат разбрани, когато се разглеждат като неделима част от общия поток на японската история. А що се отнася до класическите *будо*, за да разкрием цялостната им значимост, трябва да се обърнем към историята на Япония преди Реставрацията Мейджи (1868).

Човечеството тепърва трябва да докаже, че е надарено с достатъчно гъвкавост на ума, за да може да изкорени напълно предразсъдъците и недоверието си към себеподобните. То все още набляга на подобряването на първата от примитивните си технологии – направата на оръжия и бойни системи, използвани за унищожаването на собствения му вид: факт, който продължава да го кара да придава на политическите си и индустриални институции военни аспекти.